Jo Murray

Anatomie van een moord

Vertaald door Ernst de Boer
en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

Proloog

De beklaagde

Wat is gerechtigheid?

Die vraag heb ik mezelf de afgelopen acht dagen herhaaldelijk gesteld.

Is dat het naleven van de letter van de wet? Of houdt het in dat échte gerechtigheid geschiedt, ook al moet daarvoor soms enigszins van de regels worden afgeweken? De meeste mensen hoeven daar nooit over na te denken.

Zou ik mezelf een rebel noemen? Dat denk ik wel. Maar een wetsovertreder? Nee.

Ik weet met welke regels ik de hand kan lichten zonder te worden gepakt. Maar dat heb ik altijd alleen in het algemeen belang gedaan. Om een jury van dit concept te doordringen is een ander verhaal. Wat zij moeten zien hoeft niet per se de 'waarheid' te zijn, maar wat in dit geval rechtvaardig lijkt. Jij denkt dat dat hetzelfde is, hè? Dat is niet zo. Vooral niet in deze zaak.

Uit ervaring weet ik dat als de juryleden zich omdraaien om je aan te kijken wanneer ze de rechtszaal binnenkomen om hun oordeel uit te spreken, je vrijgesproken wordt. Als ze dat niet doen, word je schuldig bevonden.

Dat is logisch, denk ik. Je wilt niet iemand recht in de ogen kijken als je op het punt staat die naar de gevangenis te sturen.

Een moordenaar.

Ik heb ze allemaal nauwlettend geobserveerd, daar in het juryvak links van mij. Zeven mannen en vijf vrouwen. Twaalf doodgewone leden van de maatschappij zullen over mijn lot beslissen na het aanhoren van de gruwelijke bewijzen die de atmosfeer van Rechtszaal 1 met zijn piepende springveren bankjes en raamloze muren hebben bezoedeld.

Het is een moderne rechtszaal, niet zoals die oude die je op tv ziet. Ik denk dat de uitzonderlijk hoge plafonds en de lichtgrijze lambrisering speciaal ontworpen zijn om je een ruimtelijk gevoel te geven, maar het is en blijft toch een ruimte waar mensen worden gedwongen om onder het felle licht van tl-balken voor hun zonden te boeten.

De aanklager gaat staan om zijn requisitoir voor de jury te houden. Hij is zo'n agressieve advocaat: zelfingenomen en vol eigendunk. Brutaal en arrogant. Hij heeft me in zijn kruisverhoor de hele dag in de getuigenbank gehouden en deed alsof hij de zaak al had gewonnen. Hij twijfelde er geen moment aan dat het bewijs dat hij aan de jury had gepresenteerd sterk genoeg was om me te veroordelen. Hij stond met de armen over elkaar tegen de lessenaar geleund terwijl hij het ene na het andere vragensalvo op me afvuurde. Nog nooit was de verleiding zo groot om iemand op z'n bek te slaan. Maar dat kon ik niet doen. Ik mocht geen enkel teken van woede tonen, want voor de gewone toeschouwer zou agressie erop wijzen dat ik een moordenaar was.

Mijn advocaat is het tegenovergestelde van de aanklager. Ze is rustig maar beslist, tactisch slim en blijft kalm als ze onder druk wordt gezet. Innemend. Ik heb het gevoel dat de juryleden haar zijn gaan waarderen. Ik hoop het.

'Dames en heren,' zegt de aanklager op bevoogdende toon en hij grijpt voor het dramatische effect de lessenaar vast. 'U hebt nu het volledige bewijs in deze zaak kunnen horen en het is tijd dat u tot een oordeel komt. De verdachte wordt beschuldigd van de moord op Anton Smythe, zesenvijftig jaar oud en rechter bij de Crown

Court. Volgens de aanklacht is het slachtoffer op vrijdag 6 september 2024 door de verdachte vermoord na het toebrengen van een fatale klap op het hoofd. U hebt vast wel gemerkt,' vervolgt hij op de onheilspellende toon die hij gedurende dit spektakel bezigt, 'dat dit proces een zeker dramatisch element bevat. U herinnert zich vast wel dat de bewijsvoering van de verdachte op zijn zachtst gezegd nogal "kleurrijk" was.'

Vanuit de beklaagdenbank werp ik een snelle blik op de jury. De man op de eerste rij, die volgens mij amper oud genoeg is om te mogen stemmen, trekt zijn wenkbrauwen zo opzichtig op dat hij vast wil dat ik het zie. Ik heb hem 'Hannibal Lecter de Jonge' genoemd. 'Droevige Dora' – die eruitziet alsof ze elk moment in tranen kan uitbarsten – werpt mij een snelle blik toe om mijn reactie te peilen. Ze ziet er gespannen uit. *Ik weet hoe je je voelt, mop.* Ik vertrek geen spier. Ik kan nu eenmaal niet naar haar glimlachen.

'Als deze zaak íéts duidelijk heeft gemaakt, dames en heren, is het dat niet alles is wat het lijkt. Waar u echter wel zeker van kunt zijn is dat deze verdachte onbetrouwbaar is. De Crown verwerpt het belachelijke verhaal dat de verdachte heeft opgedist. Het verhaal van een fantast. Een leugenaar. Een moordenaar. Te zijner tijd verzoek ik u een schuldoordeel uit te spreken in deze zaak.'

Zwijgend zie ik toe hoe hij de nagels dieper in mijn kist hamert. Terwijl hij het bewijs tegen mij doorneemt slaan de juryleden hem aandachtig gade. De ogen van de rechter glijden over de volgepakte rechtszaal. Elke dag was het drukker dan de dag ervoor. Allemaal willen ze het oordeel zien: schuldig of onschuldig?

In een zaak als deze gaat de jury niet uit van onschuld, zoals zou moeten, maar veronderstellen ze dat ik schuldig ben. De bewijslast tegen mij is verpletterend. Het plan is van meet af aan geweest een spoor van twijfel in hun hoofd te zaaien en dat te zien groeien.

Twaalf juryleden. Ook al is de meerderheid tegen mij, we hoeven slechts in drie hoofden genoeg twijfel te zaaien om te verhinderen dat ze me veroordelen.

Drie. Dat is genoeg.

Is dat gelukt? Ik zal het snel genoeg weten.

De officiële toon van dit hele gebeuren, het herkauwen en herhalen van het bewijs in deze klinische omgeving, maakt me onzeker terwijl ik opgesloten zit in de beklaagdenbank achter in de rechtszaal.

Terwijl de aanklager nog eens de voornaamste bewijzen opsomt in deze zaak rond de moord op Anton Smythe – die tot mijn ondergang hebben geleid – flitsen er stroboscopische beelden van die nacht door mijn hoofd.

Ik zie zijn lichaam op de vloer liggen. Je zou niet zeggen dat hij nog maar een paar uur te leven had, ware het niet dat er een dun maar fataal straaltje bloed uit zijn neus sijpelde.

Toen wist ik dat alles zou veranderen. Dat ik hier terecht zou komen.

Die nacht liet ik mijn blik door de kamer glijden – de plaats delict – omdat ik wist dat die minutieus zou worden onderzocht. Ik kende het systeem lang genoeg om te weten dat dit de stilte voor de storm was. Alles wat ik vanaf dat moment deed zou onder een vergrootglas komen te liggen. De volgende keer dat ik de verwondingen zou zien, zou op foto's zijn, maar dan veel helderder en scherper vanwege het flitslicht van de camera van de forensisch rechercheur. Naast zielloze objecten zouden meetlatten worden gelegd en bordjes met opschriften als MOORDWAPEN.

Ik dacht dat ik zo zorgvuldig was geweest.

De telefoon was mijn ondergang.

Maar stel nou dat al het bewijs belastend voor je is, maar dat het ingewikkelder in elkaar zit dan het lijkt? Moeten we dan accepteren dat je óf het slachtoffer óf de moordenaar bent en dat daar niets tussenin zit?

Dat is geen echte gerechtigheid.

De aanklager kan vertellen wat hij wil, maar ik weet wat er werkelijk is gebeurd. Begrijp me niet verkeerd: het is volledig uit de

hand gelopen. Als ik denk aan de leugens die ik heb verteld, de mensen die ik erbij heb betrokken, de levens die ik heb verwoest, veracht ik mezelf. Maar levenslang voor dit misdrijf zou geen gerechtigheid betekenen.

Ja, ik heb hem vermoord. Maar het was niet mijn fout. Ik moest het doen.

Ik had geen enkele keus.

1

Leila

Maandag 9 september 2024
126 dagen voor het proces

Het feest is al begonnen wanneer ik terugkom in de chambers.

Ik zeg nou wel feest, maar een sombere bijeenkomst is een nauwkeuriger omschrijving, gezien de omstandigheden van de afgelopen drie dagen. Ik begrijp niet waarom hij het niet heeft afgeblazen. Maar aan de andere kant is de Orde ongelooflijk goed in samenkomen in tijden van crisis.

Bovendien, zelfs de moord op een strafrechter zou Chester Vernon nooit van een borrel afhouden.

Vanuit de lounge van de chambers dringt gedempt geroezemoes door in de gang. Dankzij Chester, ons roemruchte, buitengewoon excentrieke, wijnminnende hoofd van de chambers, staan we bekend om onze drinkgelagen. Elke dag die op een 'g' eindigt is in het verleden gebruikt als excuus om te feesten. Maar vandaag wordt hij negenenvijftig. Als hij merkt dat je verstek hebt laten gaan pleeg je professionele zelfmoord, en je moet hem niet tegen je hebben. Hoewel hij strikt genomen niet onze baas is – barristers zijn zelfstandig werkzaam – is hij het gekozen hoofd van onze chambers. Zijn wil is wet. Elk advocatenkantoor heeft iemand als hij.

Chambers is een mooi woord voor kantoor, maar dat woord mag je eigenlijk niet gebruiken. Dat hoort nu eenmaal bij de traditie die met dit beroep verweven is. Tijdens mijn stage heb ik één keer de fout gemaakt het 'kantoor' te noemen, en dat leverde afkeurende

blikken op. Ik heb het nooit meer gedaan.

Ik schiet een van de vergaderzalen in. Nou ja, zo snel als mogelijk is wanneer je een rolkoffertje voortsleept met daarin een pruik, toga en een lading zware boeken. Zelfs na al die jaren blijft die nog weleens haken achter stoelen, tafelpoten of, bij één ongelukkige gelegenheid, achter een condoomdisplay in een Boots.

'Leila!'

Ik steek mijn hoofd om de deur heen en zie dat Chester me naar de lounge wenkt op de dwingende manier van een maffiabaas die een ober ontbiedt. God, ik heb hier helemaal geen zin in. Ik mag niet weg voordat ik minstens drie glazen wijn heb gedronken. Mijn zilverblonde haar hangt slap over mijn rug, onverzorgd en nat van de regen. Na vijf uur onder een paardenharen pruik ziet het er allesbehalve glad en glanzend uit. Ik zie het niet zitten om de belangrijkste mensen in de advocatuur als een verfomfaaide pauw onder ogen te komen.

'Vijf minuten, Chester!' roep ik terug. Ik ben boos op mezelf. Ik had meteen naar huis moeten gaan.

Ik heb de deur amper dichtgedaan of hij wordt weer wijd opengesmeten. Aan de manier waarop dat gebeurt weet ik dat het Jim is, onze *senior clerk*, die het werk verdeelt. Hij is altijd gehaast. Jim loopt minstens vier marathons per jaar en is achter in de vijftig, maar hij lijkt jonger omdat hij alleen fruit en mager vlees eet, en daar vertelt hij je graag over.

'Ik heb zitten wachten tot je terug was. Ga je nog naar binnen?' vraagt hij met een knikje naar de lounge. Hij heeft een document in zijn hand, bij elkaar gehouden met een roze lint.

Jim is verantwoordelijk voor het binnenhalen van zaken en voor de toewijzing ervan aan de barrister die er in zijn ogen het geschiktst voor is. Voor een voorspoedige carrière is het van vitaal belang een goede relatie met de clerks te onderhouden. Gelukkig kan ik goed met hem overweg.

'Niet echt in de stemming,' zeg ik tegen hem. Na een lange dag

in de rechtszaal om een man te verdedigen die wordt beschuldigd van seksueel misbruik van zijn dochter heb ik knallende koppijn.

'Een mooi resultaat behaald vandaag,' zegt hij, doelend op de vrijspraak die ik voor mijn cliënt uit het vuur heb gesleept. 'De solicitor hing al aan de lijn om je lof toe te zwaaien.'

'O, echt?'

'Hij zei dat het hypnotiserend was om je aan het werk te zien.'

'Hypnotiserend?' herhaal ik verrukt. 'Dat heeft nog nooit iemand over me gezegd.'

Jim weet hoe fijn ik het vind om dit te horen. Het is ongelooflijk lastig om naam te maken in dit wereldje.

'En...' zegt hij, en hij last een dramatische stilte in, terwijl hij tegen de eikenhouten boekenplanken leunt die over de hele lengte van de muur lopen. 'Je staat vermeld in de *Legal 500*.'

'O mijn god. Dat meen je niet!' zeg ik met een gilletje, maar onmiddellijk daarna heb ik mezelf weer onder controle.

Jim vindt het geweldig wanneer een van zijn barristers de Legal 500 haalt. Het is een professionele gids voor cliënten waarin chambers worden beoordeeld. Wanneer je indruk maakt op de juiste mensen zetten ze je in het zonnetje met een opvallende uitspraak die je carrière vleugels kan geven. Op mijn zesendertigste betekent dit een mijlpaal voor me, aangezien ik al dertien jaar werk als barrister.

'Wat staat erin?' vraag ik, brandend van nieuwsgierigheid.

Hij trekt een fluorescerende roze post-it van het document en tuurt door zijn bril die op het puntje van zijn neus balanceert. Zijn korte zilverwitte haar staat alle kanten op.

Leila Reynolds hanteert een intuïtieve stijl en heeft een uitzonderlijk talent om de jury voor zich te winnen. Ze benadert zaken met een forensische blik en weet bewijzen heel knap te interpreteren. Ze gaat een schitterende carrière en een toekomst als King's Counsel tegemoet.

Het voelt onwerkelijk voor me om deze woorden te horen – hoe ik word omschreven. Professionele erkenning is heel belangrijk, en dit is de hoogste vorm ervan.

'Wie heeft me genomineerd?'

Hij weet waarom ik dat vraag.

'Dat weet ik niet,' antwoordt hij. Hij friemelt wat aan een elastiekje dat hij uit zijn broekzak heeft gehaald.

'Kun je dat uitzoeken?'

'Dat kan ik proberen, maar het is niet altijd mogelijk,' zegt hij afgemeten, waarmee hij me laat weten dat hij mijn verzoek niet zal honoreren. 'Dit is geweldig nieuws, Leila, en zo moet je het ook opvatten. Bedenk eens wat voor kansen je hiermee krijgt. Je bent een buitengewoon goede advocaat, ik hoor alleen maar positieve geluiden. En het is duidelijk dat iemand dat heeft opgepikt.'

Gewoonlijk spreekt hij me aan met Miss Reynolds en hij noemt me alleen Leila als hij zich vaderlijk opstelt, wat ik nooit echt vervelend vind. Ondanks het feit dat Jim onze senior clerk is heb ik met hem meer gemeen dan met de andere barristers. We komen allebei uit een arbeidersgezin in de buurt van Newcastle. En hij heeft net als ik een vet Geordie-accent. Men heeft mij in de loop der jaren aangeraden het wat af te zwakken, maar ik weiger het helemaal af te zweren. Ik ben ontzettend trots op mijn afkomst en ik heb gemerkt dat ik daardoor een hechtere band kan opbouwen met de cliënten en juryleden dan mijn geprivilegieerdere collega's.

'Je hebt gelijk,' zeg ik glimlachend. 'Ik ben dankbaar.'

'Trouwens, ik heb een nieuwe opdracht voor je. Is een uur geleden binnengekomen. De cliënt vroeg specifiek naar jou en wil niemand anders.'

Hij geeft me het document en ik neem het aan.

DE CROWN COURT IN NEWCASTLE

De Staat versus Millman

Dat is alles wat er op de voorkant staat. Wanneer je al zoveel mensen hebt vertegenwoordigd als ik, hou je niet alle namen uit elkaar. Sommige roepen herinneringen op, maar je kunt er niet altijd een gezicht op plakken. Andere vergeet je nooit.

Zoals deze.

'Ga je hem nog lezen, of hoe zit het?' vraagt Jim korzelig.

Ik trek de strik van het lint los en open het document. Er trekt een huivering door mijn lijf wanneer ik de volledige naam zie.

Beide namen. Op dezelfde aanklacht.

Ik lees de instructies van de solicitor:

BIJZONDERHEDEN VAN HET MISDRIJF

JACK MILLMAN wordt ervan beschuldigd op vrijdag 6 september 2024 ANTON SMYTHE te hebben vermoord. Hij heeft bij zijn ondervraging beroep gedaan op zijn zwijgrecht en is op maandag 9 september voor een eerste hoorzitting verschenen voor het Magistrates' Court in Durham. De verdere afwikkeling wordt overgedragen aan de Crown Court in Newcastle en de advocaat krijgt opdracht de verdediging van de verdachte vanaf dat moment op zich te nemen.

Er staat verder nauwelijks iets in de opdracht, maar dat is in dit stadium ook nooit het geval. Het document is flinterdun, nog geen tien pagina's.

De moord op de edelachtbare rechter Smythe op vrijdagavond deed de juridische wereld op zijn grondvesten schudden. Het nieuws verspreidde zich zaterdagmiddag nadat zijn vrouw hun naaste vrienden op de hoogte had gebracht, en dat soort informatie blijft nu eenmaal niet lang geheim.

Aanvankelijk werd gespeculeerd dat het een tragisch geval was van 'op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats', maar naarmate er meer details naar buiten kwamen leek dat steeds onwaarschijnlijker.

'Leila?'

Ik besef dat ik naar het document staar en dat mijn hartslag omhoog is gegaan. Ik ben gewend aan de adrenaline die met dit werk gepaard gaat, maar dit is van een heel ander niveau.

'Wil je dat ik een moordzaak ga léíden?' vraag ik. Die woorden klinken belachelijk uit mijn mond. Ik schaam me om ze uit te spreken. 'Dat gaat niet. Ik ben geen King's Counsel. Ik heb zelfs nog nooit aan een moordzaak geroken. Ik moet deze zaak teruggeven. Ik ga het niet doen.'

'Sla nou niet op tilt,' zegt Jim kalm, alsof hij tegen een kleuter praat die zich net realiseert dat hij op een fiets zonder zijwieltjes rijdt.

'Ik kan gewoon geen moordzaak doen. En déze al helemaal niet! De moord op een rechter! Als het misloopt sla ik een modderfiguur en ik heb geen enkele kans om te winnen. Waarom moet ík het doen?'

'Omdat Jack Millman uitdrukkelijk wil dat jij hem verdedigt. Dat zijn de regels, Miss Reynolds: als een cliënt je vraagt hem te vertegenwoordigen ben je verplicht hem of haar te accepteren, tenzij je niet voor de zaak bent gekwalificeerd. Ik heb met Chester gesproken; hij denkt dat je het aankunt.'

'Is dat zo?' Ik kijk bedenkelijk, maar ik ben stiekem opgetogen omdat hij denkt dat ik dit tot een goed einde kan brengen.

'Ik begrijp waarom je je zorgen maakt,' zegt Jim op vaderlijke toon. 'De vorige keer dat je hem verdedigde verliep... problematisch.'

Dat is wel erg zwak uitgedrukt. Ik heb Jack Millman vijf jaar geleden verdedigd in een zaak over mishandeling en die leidde ertoe dat ik vraagtekens begon te zetten bij de wet en het hele rechtssysteem. Ik twijfelde zelfs of ik dit werk eigenlijk nog wel wilde doen.

'Maar je hebt nu meer ervaring,' vervolgt hij. 'En je moet toen ook iets goed hebben gedaan, want hij wil jou weer. Ik dacht dat je blij zou zijn. Een grote, sappige zaak die je de juridische stratosfeer

in kan katapulteren. Je hebt die quote gelezen: “een toekomst als King’s Counsel”. Dat zou je na deze zaak kunnen worden.’

‘Het wordt een puinhoop,’ zeg ik tegen hem. ‘Dat voel ik.’

‘En blijkbaar heeft hij ook “geen vertrouwen in barristers”, dus dat komt er nog eens bij.’

‘Ja, echt iets voor hem.’ Ik slaak een zucht. ‘Wie is de solicitor?’

‘Jessop Solicitors. Davina heeft me er vanmiddag over gebeld. Ze gaat ermee akkoord dat jij hem verdedigt.’

Dat is op zich al genoeg om alle alarmbellen te laten rinkelen.

Jessop Solicitors is het grootste advocatenkantoor in Durham, gedreven door het echtpaar David en Davina Jessop. Zij krijgen alle grote dubieuze zaken en adviseren hun cliënten zich bij ondervragingen altijd op hun zwijgrecht te beroepen. Als je door hen wordt vertegenwoordigd zit er altijd meer achter.

‘Oké. En wie is de aanklager?’

Hij hakkelt een paar keer en zegt dan: ‘Dat is ook nog een kleinigheid waar ik het met je over wil hebben.’

Ik weet precies wat hij gaat zeggen.

‘Zeg me dat dit een grap is, Jim.’

Hij geeft geen antwoord. Hij vertrekt zijn gezicht tot een grimas, alsof het hem spijt, maar vergis je niet, hij geniet volop van het drama.

‘Jim,’ zeg ik, en ik ga op de rand van het bureau zitten en duw mijn vingers krachtig tegen mijn slapen. ‘Zeg me alsjeblieft niet dat Julian de aanklager is in mijn eerste moordzaak. Alles wat ik weet heb ik van hem geleerd.’

Niet Julian, alsjeblíéft niet. Mijn vroegere pupilmaster, de beste barrister van onze chambers, degene die me heeft opgeleid en gevormd. De meest gevreesde aanklager van ons arrondissement.

En mijn echtgenoot.

2

Leila

Al sinds mijn eerste dag als stagiair, nu dertien jaar geleden, pikte ik hem er altijd meteen uit in een volle rechtszaal. Ik was een onervaren jonge vrouw van drieëntwintig die alles over de wet wist, maar niets over het leven. Julian Kesler heeft me laten zien hoe ik die twee kon laten samenvloeien. Toen Innovation Chambers me vlak na mijn rechtenstudie een stage aanbood, keek ik meteen op hun website en zocht ik de naam van mijn pupilmaster op, zoals ze toen nog werden genoemd. Sindsdien hebben ze de wat minder ouderwetse en minder bdsm-achtige benaming 'pupil supervisor' gekregen, maar die oude term is blijven hangen.

Ik herinner me nog hoe spannend ik het vond dat hij het komende jaar mijn mentor zou zijn. Pupillage is een intensieve praktijkgerichte stage die je moet afronden voordat je een gekwalificeerde barrister wordt en waarbij je gedurende het eerste halfjaar nauw mag samenwerken met een ervaren advocaat van de chambers. In het tweede halfjaar krijg je je eigen cliënten, maar je pupilmaster kneedt je tot de barrister die je later zult worden. De band die je met je pupilmaster vormt is hecht en speciaal.

Urenlang had ik op internet gezocht naar informatie over Julian Kesler. Ik wilde alles over hem weten, want dit was de man die me zou leren een briljant advocaat te worden, die me zou leren hoe ik vernietigende kruisverhoren in elkaar moest steken en de overtui-

gendste slotpleidooien kon houden.

Dat heeft Julian me allemaal geleerd.

Hij staat in de hoek van de lounge op gedempte toon met een paar andere barristers te praten. Achter hem slaat de regen tegen de schuine zolderramen. Durham telt veel mooie oude gebouwen net als dat van ons, en we mogen ons gelukkig prijzen dat het onze thuisbasis is.

Ik loop naar hem toe. 'Heb je even?' fluister ik. Het is niets voor hem om op een borrel in een hoekje te blijven staan. Meestal loopt Julian voortdurend rond om aan iedereen te laten weten dat hij er is.

Hij geeft geen antwoord maar excuseert zich op de stijlvolle, elegante manier die hem eigen is en die ik in de loop der jaren heb leren kennen. Zelfs na een drukke dag in de rechtszaal blijft hij een knappe man, wiens uiterlijk hem de nodige privileges heeft opgeleverd. Verzorgd donker haar met slechts hier en daar een weerbarstig krulletje of een grijze haar. Grote donkerbruine ogen. Hij bezit het vermogen je het gevoel te geven dat jij de enige in de kamer bent. Hij loopt achter me aan, weg van de drukte.

'Je bent nu al in paniek, hè? Ik zie het aan je oog.'

Julian zegt altijd dat mijn linkeroog zenuwtrekjes vertoont als ik echt gestrest ben.

'Natuurlijk ben ik in paniek!'

Ik realiseer me dat Julian en ik vanaf dit moment beroepshalve tegenstanders zijn. Ik moet mijn kaarten dichter tegen de borst houden en hem niet laten merken hoe zenuwachtig ik ben, maar deze situatie heeft me bij de keel gegrepen. Ik kan geen adem halen.

'Probeer deze zaak als een gewone klus te zien,' zegt hij, en hij neemt een slokje glühwein. 'Maar dan tegen mij.'

'Dat is het probleem. Jij hebt ruim elf jaar meer ervaring. En je bent King's Counsel. Stel nou dat ik het verpruts?'

Zijn hand glijdt om mijn middel en hij knijpt me even.

'Je doet het vast geweldig. Dit is je kans om te schitteren.'

'Makkelijk gezegd. Voor jou is het een eitje. Wie wordt er ooit vrijgesproken van moord?'

'Zie je wel? Dat scheelt. Dan sta je ook niet onder druk.' Hij glimlacht en geeft me een bemoedigend knipoogje. Nu hij King's Counsel is doet hij eigenlijk alleen nog moordzaken – en die wint hij met zijn ogen dicht. 'Toen ze me belden om te vragen of ik de aanklager wilde zijn, heb ik natuurlijk onmiddellijk ja gezegd.'

'Je wist dat ik de verdediging zou voeren toen ze het je vroegen, en toch heb je ja gezegd?'

'Ik zou wel gek zijn om zo'n geruchtmakende zaak aan een ander te geven. Dit geeft onze beide carrières een boost, om maar te zwijgen van de landelijke erkenning.'

Ik begrijp de logica erachter, maar deze zaak zal al lastig genoeg worden. Ik zit niet te wachten op landelijke media-aandacht.

'Het verbaast me dat ze dit toestaan, gezien onze relatie,' zeg ik tegen hem, meer uit verzet dan iets anders. Het steekt me dat hij de zaak heeft aangenomen, maar het verrast me niet. Julian is sowieso de eerste keus van het Openbaar Ministerie. Hij is agressief, deskundig en onverschrokken, en hij kan bogen op een hoog veroordelingspercentage. Het feit dat hij het opneemt tegen zijn vroegere pupil en jongere vrouw zorgt ervoor dat iedereen bij het OM zich al in de handen zal wrijven. Ze zien het als een honderd procent zekere overwinning en als ik eerlijk tegen mezelf ben, is Julian daarvan ook overtuigd.

Net als iedereen.

'Ze hebben duidelijk gemaakt dat er geen reden is waarom we geen opponenten kunnen zijn, vooropgesteld dat we ons professioneel en onpartijdig gedragen en open en eerlijk communiceren. Ik wil maar zeggen, het is niet de eerste keer dat twee echtgenoten tegenover elkaar staan in de rechtszaal. Je bedoelt toch niet dat ik de zaak had moeten weigeren?'

'Natuurlijk niet,' lieg ik. 'Het is gewoon... dit is heel belangrijk voor me en ik wil goed werk leveren.' Ik hoor hoe naïef ik klink. Plot-

seling voel ik me weer een stagiaire die elke dag naar haar werk gaat en wanhopig graag indruk wil maken op iedereen, vooral op hem.

'Heb je de kranten al gezien?' vraagt hij.

'Nee, ik heb nog geen tijd gehad…'

'Het ziet er in dit vroege stadium al tamelijk hopeloos uit. Ik denk niet dat hij een verdediging heeft, dus waarschijnlijk komt er niet eens een rechtszaak. Ik denk dat hij snel schuld bekent. Je maakt je zorgen om niets.'

Julian reikt me een glas wijn aan om me wat te kalmeren. Ik probeer gewoon te doen en knoop een gesprekje aan met andere collega's, maar ik kan alleen maar aan de zaak denken. Collega's komen speciaal naar me toe om me te feliciteren met het binnenslepen van een 'opdracht uit duizenden' en zeggen dat Julian en ik de strijd zullen uitvechten tot de dood erop volgt, alsof we de hoofdrol in een Marvel-film spelen.

'Goed gedaan, Britney!' zegt Nigel met een dikke tong. Hij is een zware alcoholist die er desondanks in slaagt een zeer succesvolle strafpraktijk te runnen. 'Britney' is de bijnaam die ik in de eerste week in chambers kreeg. Iedereen krijgt er een. De mannen krijgen een bijnaam die van hun achternaam is afgeleid. Julian is gewoon 'Kes'. Belachelijk. Voor vrouwen ligt het anders: wij worden genoemd naar iemand op wie we vaag lijken. Toen ik er begon te werken, had ik lang blond haar dat contrasteerde met mijn grote bruine ogen, en dus werd ik ingewijd als 'Britney Spears'. De enige mensen die me niet zo noemen zijn Jim, Julian en Chester.

De mensen drommen om Julian en mij heen en smeken ons om het kleinste snippertje inside-information. En zoals altijd wordt in bedekte termen gesuggereerd dat ik de zaak vanwege mijn relatie met hem heb gekregen.

'Wauw! Heel ongebruikelijk dat iemand met zo weinig ervaring zo'n zaak krijgt. Nog nooit vertoond. Je hebt vast heel goede connecties!' zegt Ophelia (ook wel bekend als 'Legally Brunette'), dochter van een rechter van het Hooggerechtshof, die haar studie met

de hakken over de sloot heeft gehaald en duidelijk geen benul heeft van nepotisme – of ironie.

Ik weet wat ze insinueren. Het is altijd hetzelfde liedje, dat ik alleen interessante zaken krijg vanwege mijn man. Want als je met een KC trouwt, biedt dat voordelen. Je bent opeens 'iemand'.

'Ik moet het hem nageven,' hinnikt Simon, in de veronderstelling dat ik het niet hoor. Hij omklemt een glas rode wijn alsof zijn leven ervan afhangt. 'Kes heeft dit slim gespeeld. Hij laat zijn jonge onervaren vrouw de verdediging voeren in het proces van het decennium. Hij wint gegarandeerd!'

Bulderend gelach.

Geweldig.

Ik heb me altijd verbaasd over die harde advocatenhumor. Barristers houden zich niet in. Je hebt een dikke huid nodig, en klagen is uit den boze want dan vinden ze je zwak en krijg je te horen dat je het niet zo zwaar moet opnemen.

Ik overweeg hen te onderbreken en te zeggen: 'De cliënt heeft speciaal naar mij gevraagd', maar ik doe het niet. Het zou niets uitmaken. Ze willen de waarheid niet horen: ze willen roddel en drama. Daar gedijen ze op.

Je moet weten hoe je het spel moet spelen.

Ik heb de zaak gekregen die zij allemaal willen. De moord op een rechter geeft je carrière een boost. Zij vinden dat ik dat niet verdien, dus kan ik hun ongelijk alleen maar bewijzen door te winnen.

Op een of andere manier.

'Hij is blijkbaar vermoord in het appartement van de verdachte, dat boven de club ligt…'

'En wie is de verdachte trouwens?'

'Een portier van de Temptation. Het schijnt vrijdagavond laat te zijn gebeurd.'

'Wat deed Anton daar in godsnaam?'

Vanuit de ene hoek van de kamer naar de andere werpen Julian en ik elkaar een blik toe terwijl het geroddel aanzwelt. Hij rolt met

zijn ogen en probeert zich ervoor af te sluiten door een gesprekje aan te knopen met groepje collega's. Geen van ons twee zou dit moeten aanhoren.

Maar het verbaast me niet dat ze vragen stellen. De plaats waar hij is vermoord – neem me niet kwalijk, naar verlúídt is vermoord – is een plek waar je iemand als Anton Smythe niet zou verwachten, en tegelijkertijd is het precies het soort plek waar je hem wel zou verwachten.

De Temptation is een chique herenclub in het centrum van Durham. Alleen toegankelijk voor leden, en je moet een strenge ballotage doorlopen om lid te worden. Er worden maar heel weinig mensen toegelaten, waardoor er een zweem van geheimzinnigheid rond de club hangt. De sociëteit, eigendom van miljonair Edward Sorrington, is zogezegd een decadente, luxueuze herenclub, maar in werkelijkheid vinden er illegale activiteiten plaats. De club is een vrijhaven voor schimmige deals, exclusieve prostituees, drugs en witwaspraktijken waar vrijwel altijd de meest gerespecteerde mensen van onze gemeenschap bij betrokken zijn, degenen met dure advocatenteams die ervoor zorgen dat daar niets over wordt gepubliceerd.

De enige reden waarom ik zoveel over de Temptation weet heeft te maken met de zaak waarin ik jaren geleden de verdediging voerde van… raad eens?

Jack Millman.

'Het heeft vast iets te maken met een mooie jonge vrouw…' zegt Phoebe ('Shieldsy', omdat ze de mannen aan Brooke Shields doet denken) tot grote ontsteltenis van de toehoorders. 'Nou ja, kom op zeg! We weten toch allemaal dat hij naar andere vrouwen keek?'

Niemand zegt iets. In plaats daarvan staren ze naar de vloer en weigeren ze zich uit te spreken. Maar we denken allemaal hetzelfde.

De edelachtbare rechter Anton Smythe moet achter in de vijftig zijn geweest, maar hij was een aantrekkelijke man, voor zover je dat van oudere mannen kunt zeggen. Hij straalde zelfvertrouwen

en charisma uit, zoals de meeste mannen in zijn beroepsgroep. Hij was uitstekend geconserveerd en zag er nog altijd goed uit, met zijn intense donkere ogen en volle bos zilvergrijs haar. Echt iemand van de oude stempel, zwierig.

Er werden altijd grappen gemaakt over het feit dat jonge vrouwelijke pupillen overal mee wegkwamen in een rechtszaal waar de edelachtbare rechter Smythe zitting hield, terwijl hun mannelijke collega's een stevige reprimande kregen wanneer ze dezelfde vergissing begingen. In de loop der jaren deden er allerlei geruchten over hem de ronde; dat hij jonge vrouwelijke leden van de balie mee uit lunchen nam of in een besloten club omringd werd door jonge vrouwen.

Ik hou mezelf voor dat ik niet naar al deze gissingen moet luisteren, en ik loop naar de tafel met drankjes om een glas cola in te schenken. Ik wil vanavond niet dronken worden.

Bij de tafel staat Demi, Chesters vrouw, en ze lijkt slecht op haar gemak. Er is een behoorlijk leeftijdsverschil tussen haar en Chester. Met haar dertig jaar ziet Demi er jong genoeg uit om zijn dochter te kunnen zijn.

'Hi Demi, hoe gaat het? Dat is een tijd geleden!'

'Leila!' roept ze uit, alsof ik haar de stuipen op het lijf heb gejaagd. Ze legt met een speels gebaar haar hand op haar borst om aan te geven dat ik haar blijkbaar heb overvallen. 'Gefeliciteerd! Ik hoor dat je de verdediging doet in de zaak waar iedereen het over heeft.'

Haar lange glanzende haar met de fraaie highlights valt elegant over haar rug tot iets boven haar minuscule taille. Zoals altijd is ze onberispelijk gekleed. Ze lijkt regelrecht uit de *Vogue* gestapt met haar chique, niet te casual, maar ook weer niet te geklede ensemble, een camelkleurige broek met wijde pijpen en een crèmekleurig zijden blouse.

'Ik weet niet zeker of het een felicitatie waard is, maar dank je wel.' Ik tover een mislukte glimlach op mijn gezicht. 'Heb je hem

gekend? Anton? Ik weet dat hij met Chester bevriend was.'

'Nee,' zegt ze. Ze schudt haar hoofd en wil weglopen.

'Zijn jullie een paar jaar geleden niet samen met hen op vakantie geweest in Frankrijk?'

'O, dat,' zegt ze, en ze neemt een slok wijn. 'Ja, maar ik heb hem toen niet veel gesproken. Maar wat erg voor zijn familie. Gaat de verdachte schuldig pleiten? Of onschuldig? Komt het dan tot een "strafbeschikking" of hoe noem je dat? Sorry, ik ken dat juridische jargon niet.'

Ze fronst haar wenkbrauwen en knijpt haar ogen half dicht als ze dit zegt, alsof ze het niet begrijpt, maar het lijkt gespeeld. Alsof ze te hard haar best doet om dom over te komen. Haar stem heeft dat zangerige van bekakte debutantes. Ik denk dat ze nog nooit van haar leven heeft gewerkt.

'Helaas kan ik daar niets over zeggen.' Ik glimlach naar haar.

'O, natuurlijk!' roept ze uit. Ze knikt snel en gooit haar haar naar achteren. 'Snap ik. Nou, veel sterkte! Het is al moeilijk genoeg om een "rechtszaakweduwe" te zijn, laat staan als je je eigen man als opponent hebt. Als Chester een moordzaak heeft zie ik hem amper en dan is hij altijd chagrijnig…'

'Ik maak me geen zorgen,' zeg ik lachend. 'We gaan er dit weekend zelfs even tussenuit voor Julians verjaardag. Naar Barkenfield Lodge. Dat schijnt prachtig te zijn.'

'Wat geef je hem voor zijn verjaardag? Het is verrekte lastig om iets voor die barristers te verzinnen. Wat moet je nou kopen voor een man die alles al heeft? Toen ik vorig jaar een Omega-horloge voor Chester had gekocht zei hij: "Waarom heb ik verdomme nóg een horloge nodig?"' Ze haalt nauwelijks adem voor ze verdergaat: 'Ik ben gek op zijn vurige temperament. Dat werkt zó op mijn lachspieren!'

'Ik heb een antiek schaakspel voor Julian gekocht. Ik heb hem de afgelopen tijd leren schaken,' zeg ik tegen haar.

'Ik had nooit gedacht dat jij kon schaken, Leila,' zegt ze, en ze

probeert haar verbazing te verbergen. 'Je bent een vrouw met vele talenten!'

'Nou, zeg het maar niet tegen hem, maar ik vind het gewoon leuk om hem ergens mee te verslaan,' zeg ik lachend. 'Die man kan slecht tegen zijn verlies.'

'Dat kan ik me voorstellen! Nou, het was enig om je even te spreken!' Ze lacht haar volmaakt rechte tanden bloot. 'Ik ga eens op zoek naar Chester.'

De mensen in de tjokvolle lounge gaan opzij wanneer ze Demi zien aankomen, alsof ze Moses is die de Rode Zee scheidt. Mannen buitelen over elkaar heen om het haar naar de zin te maken, godin die ze is. Vrouwen zijn gefascineerd door haar energie, en het is niet moeilijk te begrijpen waarom: ze heeft iets betoverends.

Ik herinner me nog de eerste keer dat ik Demi zag; dat moet een jaar of vijf geleden zijn, op een chambers-feestje. Niemand kon zijn ogen geloven toen Chester naar binnen walste met deze adembenemend mooie blondine aan zijn zijde. Niemand van ons dacht dat het zou standhouden. Hij genoot te veel van het leven als gescheiden man. Twee jaar later waren we allemaal op zijn bruiloft. En ze zijn nog steeds bij elkaar, tot onze grote verrassing.

Ik heb haar altijd ongrijpbaar gevonden. Ze is zo iemand die nooit over zichzelf praat en het gesprek altijd weer terugbrengt op jou. Je kunt de hele avond met haar staan praten zonder dat je veel wijzer over haar wordt.

Ze is een raadsel. Maar daar houden mannen van, toch? Sommige vrouwen doen het erom.

Ik kijk haar na terwijl ze zich door de kamer beweegt met een glas wijn in haar rechterhand, glimlachend en iedereen groetend als de volgzame, volmaakte echtgenote van de gastheer.

Maar hoe langer ik kijk, hoe duidelijker ik het zie.

Ze praat met iedereen, behalve met mijn man, de aanklager in de zaak waar ze me net naar vroeg. Ik hou ervan mensen te observeren. Dat zal wel bij het werk horen. Je wordt buitengewoon gevoelig

voor het gedrag van anderen. Als barrister verander je in een amateurpsycholoog.

Het zijn vaak de kleinste details die de grootste geheimen onthullen.

ISBN 978 90 263 7192 9
ISBN 978 90 263 7193 6 (e-book)
© 2026 Jo Murray
First published 2026 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited
© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan
Oorspronkelijke titel *Dissection of a Murder*
Omslagontwerp Buro Blikgoed
Omslagillustratie © Magdalena Russocka/Trevillion Images
Foto auteur © Deborah McConnell

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen